

ЯВЛЕНИЕ IX.

Б. Стойна, Герги и Пенчо. (които идватъ отъ портата).

Пенчо. (весѣло) Да живѣй, цивилизаціята!

Герги. (сжщо) Да живѣй, мадам Злата.

Б. Стойна. (като ги посрѣща) Како направихте, бре синко?

Пенчо. О! ... (прави ѝ комплиментъ) Бонжур, мадам. ...
мадам. ... коприва.

Б. Стойна. (на Гергя) Дѣ ѝ Митито, бре?

Герги. Митю, бабо, юнакъ и половина. Даде на Гърка да разумѣй како ще рече Българинъ.

Пенчо. Сне му намѣтнатія.

Б. Стойна. Ами забититѣ — лийо! — дѣ го закарахъ? да н' са го задрѣли, горкія?

Пенчо. Парице, парице, всесилна царице. Знашь ли ти го, бабо?

Герги. Да, половината лира му даде пактя.

ЯВЛЕНИЕ X.

Горнитѣ, Митю (който идва отъ портата).

Митю. Ще ми направи кефа, е? ... май съсъ вагабонтиня.

Б. Стойна. (като го тупка по рамо) Синко! Господъ та стгърва...

Пенчо. Половината лира го отгърва, бабо.

Митю. Да ма тури въ хапусъ? мене?

Б. Стойна. Дяволъ нечестивъ — андихристъ.

Герги. Ха, ха, ха! андихристъ, тѣй, бабо.

Митю. Дошелъ тукъ. ... ей? ... Господарь да ни става, вагабонтиня; цивилизація ще ми продава.

Пенчо. (сѣ насмѣшенъ тонъ) Нѣмашъ право, господине. Негова милость, господство му, мосійо Маргаридесъ, подканенъ отъ голѣмото желаніе, което има за да введе Българетѣ въ пактя на цивилизаціята, зема голѣмата смѣлость, като менъ апостолъ, да ни просвѣти съ нейнитѣ зари. Разумѣвашъ ли?

Митю. Бе знаѣхъ азъ отъ що са подканя той, ама. ... да видимъ.